

Kolęda ulańska

„Szwadron stóóój!” – rotmistrz w górę podniósł rękę
i zobaczyli na polanie Stajenkę.

Prostą szopę, całą śniegiem otuloną,
Ale blaskiem gorejącym rozjarzoną.

Do modlitwy! – już komenda gromka pada;
Wybiegł Józef, palec do ust przykłada...
(Już, już mieli kolędę zawrzasać),
„Cyt, chłopaki, dopierutko zasnął”.

Od ust trąbki odjęli trębacze,
Bo się zbudzi Dzieciątko i rozpłacze.

Tylko Jasio się z szeregu odzywa:
„Gruchnąć by Mu z karabinków na wiwat!”

Lecz pan wachmistrz brew zmarszczył: „Ja ci gruchnę!
Kogo chcesz straszyć? Najświętszą Matuchnę?”
Więc się tylko każdy w siodle wyprostował,
A pan rotmistrz stajence szablą salutował.

Potem w ciszy, pluton za plutonem –
W prawo patrz! Jezuskowi – z fasonem
Przejechali, w noc, kędy im droga,
Koi nie parsknął, nie zadźwięczała ostroga.

Obudziło się Dziecię i zapytało:
– Wojsko piękne tu, Matusi, jechało?
– Śniłeś Synku, ci chłopcy i te konie
Są już w Twoim niebieskim garnizonie.
Już niewielu się po ziemi kołacze.
–Jakże to tak? – pyta Jezus i płacze.

„Ach, w Katyniu głowa tego rotmistrza
W krwawym piachu oczodoły wytrzeszcza,
A porucznik, ten młody smagłolicy,
Przez Gestapo zamęczon w piwnicy.

A ci zgrabni dwaj podchorążowie
Na powstańczym legli Mokotowie,
A ten wachmistrz także już umarły,
W tajdze tyfusowe wszy go zżarły,
A Jasio, co Ci chciał narobić huku,
Na minie wyleciał w Tobruku...

Rozpłakało się Dzieciątko na serio
Z żalu za tą polską kawalerią:
–Co po waszej, pasterze, kolędzie,
Gdy takiego wojska już nie będzie?

Autor nieznaný